

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: Ing. M. L.
bytem P.

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2016 č.j. 441027116/315-RSO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované č. I ze dne 10. 4. 2012 č.j. 441027116 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci ode dne 6. 1. 2010 přiznán starobní důchod ve výši 17.254 Kč, přičemž dle nařízení vlády č. 281/2010 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2011, bylo rozhodnuto o zvýšení žalobcova starobního důchodu od lednové splátky důchodu v roce 2011 tak, že žalobci celkem náleží 17.903 Kč.
2. V doplnění žaloby žalobce namítal, že navrhuje zrušit žalobou napadené rozhodnutí žalované a vydat nové rozhodnutí, které v plném rozsahu zohlední požadavky žalobce, a to v rozsahu žaloby ze dne 8. 8. 2012 a rozhodnutí soudu č.j. 4 Ad 41/202-13 ze dne 8.

9. 2015 ve prospěch žalobce doručeného žalobci 10. 9. 2015 a žaloby ze dne 28. 4. 2016. Žalobce dále uvedl, že požaduje po žalovaném odstranit retroaktivitu, tj. krácení doby vysokoškolského studia koeficientem 0,8 (krácení koeficientem 0,8 se dle žalobce vztahuje pouze na studium na vysoké škole, které se realizovalo po 31. 12. 1995), odstranit tvrdost zákona a uznat celou dobu vysokoškolského studia od 27. 10. 1962 do 31. 3. 1971; prodloužení doby studia nezpůsobil špatný studijní prospěch, ale časové zaneprázdnění způsobené souběžně probíhající sportovní činností na úrovni státní reprezentace. Závěrem žalobce požadoval uznat souběhy dob (brigád a studia).
3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby. K žalobní námitce ohledně retroaktivity odkázala na znění § 13 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“), přičemž přijetím zákona č. 425/2003 Sb. s účinností od 1. 1. 2004 došlo ke změně v hodnocení doby studia, kdy doba studia před rokem 1996 se považuje nadále za dobu pojištění jen v období do 18 let věku a v období po dosažení věku 18 let se považuje za náhradní dobu pojištění, a to jen v rozsahu prvních šesti let studia po dosažení 18 let věku. Žalovaná podotkla, že je pochopitelné, že každý občan má v řízení před orgánem veřejné moci jistá očekávání a pokud se očekávané nároky opírají o řádně publikovaný a jednoznačný právní předpis, lze hovořit o legitimním očekávání, a naopak. Z historického pohledu obecně řečeno každá zákonná právní úprava v oblasti důchodového pojištění vždy pro nárok na starobní důchod požadovala splnění dvou základních podmínek, a to dosažení důchodového věku a získání potřebné doby pojištění. Podle žalované pro nárok a výši starobního důchodu jsou rozhodné právní normy účinné v době, kdy podmínky jsou kumulativně naplněny; jestliže se žalobce domáhá plného zhodnocení doby studia, které vykonával v období od 27. 10. 1962 do 30. 6. 1971, aplikací právní normy platné do 31. 12. 2003, za jejíž účinnosti nesplnil podmínku dosažení důchodového věku, neboť toho dle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění dosáhl dne 27. 4. 2006, pak není v jejím rámci co legitimně očekávat. K žalobní námitce ohledně odstranění tvrdosti zákona žalovaná podotkla, že rozhodnutí o odstranění tvrdosti zákona nepatří na pořad jednání krajských soudů, neboť řízení o něm je toliko v pravomoci ministra práce a sociálních věcí, a to dle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pokud jde o poslední žalobní námitku (ohledně požadovaného uznání souběhu dob studia a brigád), žalovaná zcela odkázala na žalobou napadené rozhodnutí.
4. Na jednání konaném před zdejší soudem dne 19. 3. 2018 účastníci řízení setrvali na svých názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce požádal dne 21. 2. 2012 o přiznání starobního důchodu s datem přiznání od 6. 1. 2010. Žalovaná prvostupňovým rozhodnutím ze dne

10. 4. 2012 č. I č.j. 441027116 přiznala žalobci od 6. 1. 2010 starobní důchod podle § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve výši 17.254 Kč měsíčně. K tomuto rozhodnutí byl připojen osobní list důchodového pojištění ze dne 12. 3. 2012, podle kterého celková doba pojištění činila do 27. 4. 2006 45 roků. Po snížení náhradní doby pojištění na 80 % byla doba pojištění celkem 43 roků a 274 dnů. Doba pojištění po vzniku nároku na starobní důchod činila celkem 1.350 dní. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž nesouhlasil s posouzením doby pojištění od 27. 10. 1962 do 30. 6. 1971 a s následujícím výpočtem z toho plynoucím. Dále nesouhlasil s postupem posouzení doby pojištění od 30. 6. 1973 do 30. 9. 1973. Žalovaná pak vydala rozhodnutí ze dne 6. 6. 2012 č.j. 441027116/315-RSO, jímž námitky žalobce zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, které zdejší soud vyhověl rozsudkem ze dne 8. 9. 2015 č.j. 4 Ad 41/2012-23, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2012 pro nepřezkoumatelnost a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná v dalším řízení vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 17. 3. 2016 č.j. 441027116/315-RSO, jímž námitky žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí žalované č. I ze dne 10. 4. 2012 č.j. 441027116 potvrdila.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
8. Podle § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění za náhradní dobu pojištění se považují též náhradní doby získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem a doba pobírání důchodu za výsluhu let. Za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.
9. Žalobce se narodil dne 27. 10. 1944, 18 let věku tedy dosáhl dne 27. 10. 1962. Proto jako náhradní doba pojištění byla zcela v souladu se zákonem (již s ohledem na skutečnost, že žalobce studoval před rokem 1996, čímž naplnil hypotézu § 13 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění) považována doba studia žalobce za dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let, tedy doba od 27. 10. 1962 do 26. 10. 1968, nikoliv již pak další doba studia žalobce (do roku 1971). Pokud jde o žalobcovu námitku nepřipustné retroaktivity, tuto soud neshledal důvodnou.
10. V této souvislosti soud plně odkazuje na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č.j. 4 Ads 13/2010-80:
„V předchozích právních předpisech upravujících důchodové zabezpečení se za dobu zaměstnání (náhradní dobu) skutečně považovala celá doba studia po skončení povinné školní docházky (§ 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, § 10 odst. 1 písm. d) zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, § 6 odst. 1 bod 4 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, a § 6 odst. 2 písm. a) zákona č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení). Tak tomu bylo i v původním znění zákona o důchodovém pojištění, který v § 13 odst. 1 stanovil, že za dobu pojištění se považují též doby zaměstnání získané před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Teprve novelou zákona o důchodovém pojištění č. 425/2003 Sb. bylo s účinností od 1. 1. 2004 do ustanovení § 13 odst. 2 vložena věta druhá, podle níž se za náhradní dobu pojištění považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let. Touto změnou právní úprava doba studia

získaná před účinností zákona o důchodovém pojištění změnila svou právní povahu a pro účely vzniku nároku na dávku důchodového pojištění a stanovení její výše ji lze započítat mezi náhradní dobu pojištění maximálně v délce šesti let po dovršení 18. roku věku pojištěnce. O zbývajících nezapočtenou dobu studia se tak snižuje doba celých roků pojištění, z nichž se podle § 34 odst. 1 věty první zákona o důchodovém pojištění stanoví výše procentní sazby starobního důchodu. Podle věty druhé téhož ustanovení se navíc takto redukováná náhradní doba pojištění pro stejné účely započítává pouze v rozsahu 80 %. Stěžovateli byl přiznán starobní důchod od 19. 7. 2007, takže v projednávané věci byla aplikována tato pro něho méně výhodná nová právní úprava, jež nově hodnotila dobu studia získanou před její účinností. Uvedený postup však nemá retroaktivní povahu, jak tvrdí stěžovatel.

Právní věda rozeznává retroaktivitu pravou a nepravou. Pravá retroaktivita zahrnuje situace, kdy na základě nové právní úpravy vznikají právní vztahy před její účinností a za podmínek, které teprve dodatečně stanovila. Rovněž tak pod pravou retroaktivitu spadají i případy, kdy nová právní úprava mění právní vztahy vzniklé podle právní úpravy staré, a to ještě před účinností nového zákona. V právním státě je pravá retroaktivita až na striktní výjimky nepřípustná. Naproti tomu o nepravou retroaktivitu se jedná v případě, kdy vznik právního vztahu a jeho následky, k nimž došlo před účinností nového zákona, se posuzuje podle práva dřívějšího, a to i když tento právní vztah již není v nové právní úpravě obsažen, přičemž jestliže právní vztah trvá i nadále, posuzují se ode dne účinnosti nového zákona podle tohoto nového zákona i právní následky dotyčného právního vztahu, které nastaly po účinnosti nového zákona. Nepravá retroaktivita je naopak v právním státě zásadně přípustná, neboť není v rozporu s principy právní jistoty a ochrany důvěry občanů v právo (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 7. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 3/94, Sbírka nálezů a usnesení 1994, č. 38 str. 288 a nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, č. 63/1997 Sb.).

Nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění, jak vyplývá z jeho § 54 odst. 1. Na starobní důchod má podle § 28 téhož zákona nárok pojištěnec, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v uvedeném zákoně. Stanovení podmínek pro vznik nároku na starobní důchod, jakož i způsob stanovení jeho výše, je přitom v dispozici zákonodárce, který je může novou právní úpravou měnit i v neprospěch pojištěnců, neboť v opačném případě by nemohl reagovat na aktuální společenské, ekonomické či sociální poměry a neměl by tak nástroje pro udržení funkčnosti systému důchodového pojištění a zajištění příslušných sociálních práv všech pojištěnců. Takto ostatně zákonodárce v nedávné době několikrát postupoval kupříkladu při stanovení pozdějšího důchodového věku a vyšší doby pojištění potřebné pro vznik nároku na starobní důchod, jakož i při redukcii náhradních dob pojištění či jejich méně výhodného zápočtu pro účely stanovení procentní výměry starobního důchodu. Z hlediska atributů demokratického právního státu je samozřejmě podstatné, aby k takovým změnám nedocházelo svévolně, neracionálně, neodůvodněně a nediskriminačně, nicméně při splnění těchto předpokladů nelze stanovení přísnějších podmínek pro vznik nároku na důchod či pro jeho výši zákonodárci upřít. Z toho vyplývá, že na jednotlivé podmínky pro vznik nároku na starobní důchod a na stanovení způsobu výpočtu jeho výše nelze nahlížet jako na vzniklé právní vztahy, na které by dopadal zákaz zpětné účinnosti právních norem ve smyslu nemožnosti změny těchto podmínek. Naopak tyto podmínky je zapotřebí považovat toliko za právní skutečnosti tedy za okolnosti, s nimiž právní normy spojují vznik nároku na starobní důchod a pomocí nichž se určuje výše této dávky. Jedná se přitom o složené právní skutečnosti, neboť vznik nároku na

starobní důchod a možnost stanovení jeho výše jsou zákonem podmíněny existencí několika jednotlivých právních skutečností, přičemž příslušné následky vznikají až splněním poslední z nich. Proto teprve až po splnění všech zákonných podmínek nutných pro vznik nároku na starobní důchod a pro možnost stanovení jeho výše lze hovořit o vzniku právního vztahu důchodového pojištění, na základě něhož má pojištěnec právo na tuto dávku důchodového pojištění. Opačný výklad by vedl k naprosto neudržitelnému závěru, podle něhož nelze v neprospěch pojištěnce nikdy měnit podmínky pro vznik nároku na starobní důchod či parametry potřebné pro stanovení jeho výše.

Účast na důchodovém zabezpečení, která byla podle předchozích právních předpisů založena z titulu doby studia po skončení povinné školní docházky a na jejímž základě pojištěnec účinností zákona o důchodovém pojištění získal dobu pojištění v rozsahu celého tohoto studia, představovalo pouze jednu z několika právních skutečností potřebných pro vznik nároku na starobní důchod. Proto v přeměně povahy doby studia získané před účinností zákona o důchodovém pojištění z doby pojištění na náhradní dobu pojištění, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let a v z toho vyplývající možnosti jejího započítání pro účely stanovení výše procentní výměry starobního důchodu pouze v rozsahu 80 %, nelze spatřovat nepřipustnou zpětnou účinnost právního vztahu vzniklého podle staré právní úpravy. Takový právní vztah totiž vznikl teprve splněním všech podmínek stanovených zákonem pro vznik nároku na starobní důchod, takže dokud k jejich naplnění nedošlo, mohl zákonodárce hodnocení doby studia měnit i v neprospěch pojištěnce. Nešlo tedy o právní úpravu právního vztahu, nýbrž právních skutečností vedoucích ke vzniku právního vztahu. Z tohoto důvodu část novely zákona o důchodovém pojištění č. 425/2003 Sb., která takovou změnu zakotvila, není možné považovat za nepřipustný případ pravé retroaktivity. Navíc se nejedná ani o případ obecně přípustné retroaktivity nepravé, neboť k té by mohlo dojít jen za situace, kdyby již pojištěnci vznikl nárok na starobní důchod a nově by se upravovaly následky vzniklé z tohoto existujícího právního vztahu za období od účinnosti nového zákona. Takové následky však nová právní úprava ve vztahu k již přiznaným starobním důchodům neupravuje. Ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 425/2003 Sb., tedy nemá retroaktivní povahu.“

11. Soud se se shora citovanou argumentací Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, přičemž tato je plně použitelná i pro posuzovanou věc. Soud s ohledem na citované závěry judikatury Nejvyššího správního soudu uzavřel, že pravidlo obsažené v § 13 odst. 2 větě druhé zákona o důchodovém pojištění nemá retroaktivní povahu. Tato námitka je proto nedůvodná.
12. Pokud jde o žalobcovu námitku, resp. požadavek odstranění tvrdosti zákona a uznání celé doby vysokoškolského studia, tedy od 27. 10. 1962 do 31. 3. 1971 (podle žalované do 30. 6. 1971, tento nepatrný rozdíl však nemá pro posuzovanou věc žádný význam), soud uvádí, že není jeho pravomocí odstranit případnou tvrdost zákona, neboť mu žádný zákon tuto pravomoc nesvěřuje. Touto pravomocí v daném případě disponuje ministr práce a sociálních věcí. Podle § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. ministr práce a sociálních věcí může odstraňovat tvrdosti, které by se vyskytly při provádění sociálního zabezpečení, a může pověřit správy sociálního zabezpečení, aby odstraňovaly tvrdosti v jednotlivých případech. Má-li žalobce za to, že v daném případě na něho zákon dopadá tvrdě, má možnost obrátit se na ministra práce a sociálních věcí s žádostí o odstranění tvrdosti zákona ve smyslu § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb. Jelikož soudu

rozhodování o případné tvrdosti zákona vůbec nepřísluší, soud se tímto žalobcovým požadavkem nemohl blíže zabývat.

13. Co se týče žalobcem požadovaného uznání souběhu dob brigád a studia, žalobce ke své žalobě mimo jiné přiložil dokument s názvem „Zdůvodnění platového zařazení s. Ing. M. L. od 1. 1. 1974“ ze dne 4. 1. 1974, v němž je uvedena délka praxe žalobce v různých podnicích v celkové délce 16 měsíců (Tesla Hloubětín Praha – 1 měsíc; ČKD Sokolovo Praha – 3 měsíce; ZKL Měcholupy Praha – 2 měsíce; SYNTHESIA Uhřetěves – 3 měsíce; ČKD Sokolovo Praha – 2 měsíce; STAVOKONSTRUKCE Uhřetěves – 2 měsíce; STAV Praha – 3 měsíce). Vzhledem k tomu, že tento dokument byl založen i ve správním spise, zdejší soud tento neprováděl jako důkaz.

14. Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná se námitkami žalobce zabývala. Na základě dotazů u příslušných podniků prověřovala tvrzení žalobce o jeho brigádách a zaměstnáních z dob jeho vysokoškolského studia; svá zjištění pak uvedla v odůvodnění svého rozhodnutí. Lze odkázat na žalobou napadené rozhodnutí:

„Na základě uvedeného sdělení účastníka řízení se ČSSZ obrátila dopisem ze dne 18. 1. 2016 na společnost Synthesia, a.s. se žádostí o ověření doby zaměstnání účastníka řízení. Ze sdělení jmenované společnosti však vyplývá, že účastník řízení nebyl v jejich společnosti zaměstnán. Jediným dokladem, kterým účastník řízení veškeré shora uvedené praxe při studiu na vysoké škole dokládal, je zdůvodnění platového zařazení ze dne 4. 1. 1974; v tomto dokladu je však doba trvání shora uvedených praxí vymezena pouze rámcově v měsících, není tedy zřejmá přesná doba trvání jednotlivých brigád a Česká správa sociálního zabezpečení tak tento doklad nemůže při svém rozhodování zhodnotit. Vzhledem k uvedenému nelze účastníku řízení dobu praxe u společnosti Synthesia v době od 3. 5. 1965 do 30. 7. 1965 zohlednit. Dopisem ze dne 18. 1. 2016 se ČSSZ obrátila na společnost TESLA, a.s. se žádostí o sdělení, zda byl účastník řízení v době od 1. 8. 1962 do 31. 8. 1962 zaměstnán v jejich závodě v Hloubětíně. Z vyjádření jmenované společnosti ze dne 22. 1. 2016 vyplývá, že v jejich archivu nebyl o zaměstnání účastníka řízení nalezen žádný záznam, a to s ohledem na zákon o archivaci, neboť se jedná o období po skartační lhůtě. Toto období tak rovněž nelze účastníku řízení zohlednit. ČSSZ se dopisem obrátila na společnost VRL Praha, a.s. se žádostí o sdělení, zda byl účastník řízení v době od 1. 3. 1965 do 30. 4. 1965 zaměstnán ve společnosti Závod kuličkových ložisek Měcholupy. Z vyjádření této společnosti ze dne 24. 2. 2016 vyplývá, že účastník řízení byl ve společnosti Závod kuličkových ložisek Měcholupy zaměstnán v době od 12. 3. 1965 do 6. 4. 1965. Tato doba zaměstnání byla Českou správou sociálního zabezpečení zohledněna a je uvedena v novém osobním listu důchodového pojištění ze dne 11. 3. 2016, který je součástí tohoto rozhodnutí. Provedený zápočet této doby pojištění je však bez vlivu na napadené rozhodnutí a bez vlivu na výši starobního důchodu účastníka řízení, neboť jím účastník řízení nezískal další rok pojištění; nově došetřená doba pojištění byla v napadeném rozhodnutí kryta jinou dobou pojištění – studiem. Kontrolou evidenčních materiálů, které má Česká správa sociálního zabezpečení ve své evidenci, bylo zjištěno, že doba brigády u ČKD Sokolovo Praha, kde měl být účastník řízení podle svého vyjádření zaměstnán v době od 4. 7. 1966 do 31. 8. 1966, již ČSSZ zhodnotila napadeným rozhodnutím, a to v souladu s evidenčním listem důchodového pojištění, který vystavil tehdejší zaměstnavatel účastníku řízení pro dobu od 1. 7. 1966 do 31. 7. 1966. Další doby brigád, které účastník řízení uvedl ve svém podání ze dne 14. 1. 2016, nebyly došetřeny.“

15. Z citované pasáže žalobou napadené rozhodnutí je seznatelné, že žalovaná se dostatečně zabývala tím, zda a v jakém rozsahu má žalobce započitatelné doby pojištění z brigád. Žalovaná pečlivě zjišťovala skutkový stav (mimo jiné i prostřednictvím dopisů zasílaných společností, v nichž nebo v jejichž právních předchůdcích měl být žalobce dle svého tvrzení zaměstnán), přičemž z učiněných skutkových zjištění vyvodila patřičné právní závěry. Žalobcova námitka o neuznání souběhu studia a brigád je proto nedůvodná.
16. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. března 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně